

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-02-27)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-02-27)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 253. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010233.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 27. Februar 1864.

Vore Tanker have jo mødt hinanden i Dag. De har frygtet for, at Deres Tale til mig var ubeskeden, og jeg har hele Dagen frygtet for, at min til Dem kunde klinge saaledes, uagtet den fremkom af en kaad Overgivenhed. Hos mig er end ikke opstaaet en Tanke om, at Deres Ord kunde betragtes som saadan. Hvad Stridspunktet angaaer, blive vi imidlertid neppe enige, selv om jeg læste Walter Scott Ord til andet. Striden dreier sig her om en musikalsk Fornemmelse, som det er vanskeligt at tydeliggjøre. Hvis vi opstillede to Leire, saa vilde alle Musikalske være paa min Side, alle de, som ikke udøve Musik, paa Deres. De vilde saaledes faae til Indtægt Madvig, Andræ, Hall og mange flere store Navne, men kun saadanne, hos hvem det musikalske Element er underordnet andre. Alle lyriske Digtere, troer jeg, vilde være paa min Side. Den unge Hauch¹ læste for nogen Tid siden et af Plougs Digte høit for mig; jeg havde aldrig før hørt ham læse, men af denne Prøve hørte jeg øieblikkelig, at det Musikalsklyriske ikke laae i hans Øre. Han vilde efter al Rimelighed ikke være paa min Side. Det forholder sig underligt med denne Evne. De største Taleres, ja hvad der er endnu forunderligere, de største Skuespilleres Øre kan være lukket for denne ubenævnelige musikalske Lyd i Sproget, og dog er det kun denne hemmelige Musik, der hæver Skribenten til Digter. Deraf følger ikke, at alle de Umusikalske ikke skulde kunne glæde sig over og nyde disse usynlige Harmonier, naar disse ere tilstede, men hvor de mangler, føle de intet Savn, men holde sig til andre Sider i Poesien. Jeg indrømmer forresten villig, thi jeg har erfaret det, at der gives dem, som have denne Sands, uden at de formaar, idet de oplæser, at lade Musikken klinge i Tonen, i Bøjningerne, i Stemmen. At dette kan være Tilfældet, har altid været mig uforstaaeligt, men det er dog saa. De synes vel, at jeg modsiger mig selv? Men jeg mener ogsaa, at disse Tilfælde ere sjældne, men de findes. Dog, i Morgen kunne vi jo fortsætte, hvad vi i gaar begyndte, ifald De har Lyst.

s. 254 De gode Schweizeres Interesse for vor Tilstand har rørt mig. Der er noget saa hjerteligt i denne Indbydelse.¹

Gud, sikken en Historie om Dronning Victoria!² Forresten kan man just ikke heraf see, at hun er gal; den hele Comedie kan jo være Underfundighed for at slippe for at være de søde Tydskere imod. ...